

16-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ সমান নিৰ্ভয় হোৱা, নিজৰ অৱস্থা সাক্ষী হৈ চাই সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকা, স্মৃতিত থাকিলে
অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হ’ব”**

***প্ৰশ্ন:-** ভাগ্যৱান সন্তানসকলে সদায় সতেজ আৰু হৰ্ষিত হৈ থাকিবলৈ কি বিধি অৱলম্বন কৰে ?

***উত্তৰ:-** নিতৌ দুবাৰ জ্ঞান স্নান কৰাৰ। ডাঙৰ ব্যক্তিয়ে সতেজ হৈ থাকিবলৈ দুবাৰ স্নান কৰে। তোমালোক সন্তানসকলেও দুবাৰ জ্ঞান স্নান কৰা উচিত। ইয়াৰ পৰা বহুত লাভ হয় – 1) সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবা, 2) সুখী, সৌভাগ্যৱান হৈ যাবা, 3) যি কোনো প্ৰকাৰৰ সংশয় আতৰি যাব, 4) মায়ীৰী লোকৰ সঙ্গৰ পৰা বাচি যাবা, 5) পিতা আৰু শিক্ষক সুখী হ’ব, 6) ধুনীয়া ফুল হৈ পৰিবা। অপাৰ আনন্দত থাকিবা।

***গীত:-** জাগা প্ৰেয়সীসকল জাগা নৱযুগ সমাগত

ওম শান্তি। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মামুখৰ দ্বাৰা সন্তানসকলক বহি বুজাইছে। এওঁ হৈছে গো-মুখ। বলধ-মুখ নন্দীগণ যেনেকৈ আছে! গীততো শুনিছা। প্ৰিয়তমে প্ৰেয়সীসকলক কৈছে, এতিয়া চোৱা প্ৰেয়সী কেৱল নাৰীয়েইতো নহয়, এই পুৰুষ সকলো প্ৰেয়সী হয়। যিয়েই ভক্তি কৰিছে, ভগৱানক স্মৰণ কৰিছে তেওঁলোক প্ৰেয়সী হৈ গৈছে। প্ৰিয়তমতো এজনেই। সাধুৱেও সাধনা কৰে ভগৱানক লগ পাবলৈ। গতিকে তেওঁলোকো প্ৰেয়সীয়েই হ’ল। সেই এজন ভগৱান কোন? এজন ঈশ্বৰ পিতাক কোৱা হ’ব। যেনেকৈ স্ত্ৰীক লগত লৈ যাবৰ বাবে বৰ ৰজা নিজে আহিবলগীয়া হয়। এয়া সকলো হ’ল স্ত্ৰী। প্ৰিয়তমক মনত পেলায় গতিকে আহিবই লাগিব। এগৰাকীৰ কাৰণেতো নহয়, সকলোৰে বাবে আহিব লাগিব আৰু প্ৰেয়সীতো সকলোৱেই দুখী হৈ আছে। কিবা নহয় কিবা এটা ৰোগ, বেমাৰ আদি নিশ্চয় আছেই। সেয়ে এয়া হৈছে নৰক। স্বৰ্গত সুখ আৰু নৰকত দুখ আছে। এই সময়ত আমি সকলো নৰকবাসী প্ৰেয়সী অৰ্থাৎ মায়ী ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত বন্দী হৈ আছে। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই বেহদৰ কথাকেই বুজাব। গোটেই দুখীয়া কাৰাৰুদ্ধ হৈ আছে, ইয়াক দুখধাম বুলি কোৱা হয়। ধাম অৰ্থাৎ থকা ঠাই। কলিযুগত দুখ আছে। সত্যযুগত সুখ আছে। দৈৱী সম্প্ৰদায়, আসুৰী সম্প্ৰদায় – এয়া হৈছে গীতাৰ ভগৱান শিৱৰ মহাবাক্য। তেওঁ নিজেই কয় – প্ৰেয়সীসকল, এতিয়া নৱযুগ আহি পালেহি। এয়া হ’ল পুৰণি দুখীয়া। প্ৰেমিকে কৈছে এতিয়া জাগা। এতিয়া নৱযুগ, সত্যযুগ আহিব। গীতাৰ দ্বাৰাই স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। গীতা হৈছে ভাৰতৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ, যিটো দেৱতা ধৰ্ম এতিয়া প্ৰায়ঃ লোপ হৈ গ’ল। প্ৰায়ঃ অৰ্থাৎ আটাৰ লগত দিয়া নিমখৰ মাত্ৰা যেনহে অৱশিষ্ট আছে। চিত্ৰত আছে যদিও নিজকে কোনেও দেৱতা বুলি মানি নলয়। এইটো পাহৰি গৈছে যে সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য হ’ব তেতিয়া তেওঁলোকে এনেকৈ নকয় যে এতিয়া স্বৰ্গ। তেনেহ’লেতো এইটোও বুজিলেহেঁতেন যে আকৌ নৰকো হ’ব। এই সকলোবোৰ ৰহস্য আমি এতিয়াহে জানো। পাঁচ হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া হ’ল নৰক। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ঠেং ভাঙ্গি গৈছে (আধাৰ নাইকিয়া হৈ গ’ল)। এই কথাবোৰ আন কোনো গীতা শুনাওঁতাই ক’ব নোৱাৰে। সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণী হৈছে গীতা। গীতাৰ ভগৱানেহে গীতাৰ দ্বাৰা ভাৰতক স্বৰ্গ বনায়। পুনৰায় আধাকল্প তাত গীতাৰ প্ৰয়োজন নহয়। তাত হৈছে ইয়াৰ প্ৰালম্ব। বাবাই নিজেই কৈছে যে এই জ্ঞান প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যায়। এতিয়া নাইকিয়া হৈ আছে নহয়নে। আমি নিতৌ নতুন নতুন কথা শুনো। তেওঁলোকেতো ১৮ অধ্যায় শুনি আহিছে। তাকনো কোনে নতুন বুলি ক’ব? পুৰা ১৮ অধ্যায় লিখি দিছে। ইয়াততো আমি পঢ়িয়েই থাকো। যোগ লগায়ে থাকো। ইয়াতো সময় লাগে।

জ্ঞান আৰু যোগ এই দুয়ো হৈছে ভাই-ভনী। বাবাই কৈছে ধ্যানতকৈ জ্ঞান হৈছে শ্ৰেষ্ঠ কিয়নো তাৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে জীৱনমুক্তি পাব পাৰিবা। এনেকৈ কোনোৱে ক'ব নোৱাৰে যে আমাৰ সাক্ষাৎকাৰ হলেহে পুৰুষাৰ্থ কৰিম। সন্মুখত কৃষ্ণৰ চিত্ৰ দেখি আছা, এনেকুৱাই ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'মগৈ, তেন্তে যেনে ইচ্ছা তেনে হোৱা। ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী হোৱা, এইতো মানি লোৱা উচিত। এতিয়া নৱযুগ আহি আছে। য'তেই বিজয় হ'ব তাতেই গৈ ৰাজকুমাৰ হৈ জন্ম ল'বা। ৰত্ন খটোৱা মুৰুলীও থাকিব – এইটো হৈছে চিন। কৃষ্ণৰ হাততো মুৰুলী দেখুওৱায় কিয়নো ৰজাৰ সন্তান। বাকী তাত জ্ঞানৰ কোনো কথাই নাই। জ্ঞানৰ সাগৰতো এজন শিৱবাবা। সেই বাবাই কৈছে যে সন্তানসকল বিনাশ সন্মুখত। পিছলৈ মন্ত্ৰ দিওঁতা কোনো নাথাকিব। অন্তিম সময়ৰ যি স্থিতি তেনেকুৱা গতি বুলিও কোৱা নহয় জানো। শেষ সময়ত মোৰ স্মৃতিত থাকিলে গতি পাই যাবা। তোমালোকে আজি-কালি বুলি কৈ আহিছা। মানুহ হঠাৎ কেনেকৈ মৰে তাৰ দুই-চাৰিটা উদাহৰণ দিম। সেইসময়ত মন্ত্ৰতো মনত পেলাব নোৱাৰিবা। ধৰি লোৱা হঠাৎ মুখ খহি পৰিল, সেই সময়ত মনত পেলাব পাৰিবা জানো? পৃথিৱী কঁপিব, তেতিয়াতো হয়-হয় কৰাত লাগি যাব। বহুত সময়ৰ পৰা যদি অভ্যাস থাকে তেনেহ'লে সেই সময়ত অৱস্থা অস্থিৰ নহ'ব। সাক্ষী হৈ, হৰ্ষিতমুখ হৈ বহি থাকিবা। মনুষ্যইতো অকণমান শব্দতেই ভয় খাই পলাব। তোমালোকে কেতিয়াও নপলোৱা। ভয় খোৱাৰ কোনো কথাই নাই। যেনেদৰে বাবা নিৰ্ভয় হয় তেনেকৈ সন্তানসকলো নিৰ্ভয় হ'ব লাগিব।

বাবাই কয় – সন্তানসকল এতিয়া নৱযুগ আহি আছে। এতিয়া নিজকে বীমা (insure) কৰি দিয়া। গোটেই ভাৰতখনকে তোমালোকে বীমা কৰা। পিতাৰ পৰা শক্তি লৈ ভাৰতক তোমালোকে বীমা কৰি আছা। ভাৰত হীৰাৰ দৰে হ'ব। পিছত তাৰ ভিতৰতো যিয়ে যিমান জীৱন বীমা কৰিব। তন-মন-ধন সকলো বীমা হৈ যায়। বাবাই কয় যে এই জ্ঞান প্ৰত্যক্ষ ফল দিওঁতা। যেনেকৈ সুদামাৰ উদাহৰণ আছে যে তৎক্ষণাৎ মহল দেখিলে। তেন্তে প্ৰত্যক্ষ ফল হ'ল নহয় জানো। ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰীৰো সাক্ষাৎকাৰ কৰা হয়। ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী আকৌ সত্যযুগতো আছে, ত্ৰেতাতে আছে। এইটো বুজি পাব জানো যে আমি ক'ব ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। সকলো সূৰ্য্যবংশীতো হ'ব নোৱাৰিব। এই সকলোবোৰ হৈছে সাক্ষাৎকাৰ। বাকী কোনো আত্মা ওলাই নাযায়। এই সাক্ষাৎকাৰো নাটকত সন্নিবিষ্ট আছে। আত্মাক আহ্বান কৰিলে আত্মা এনেকৈ শৰীৰৰ পৰা ওলাই যায় নেকি। তেনেহ'লেতো শৰীৰটো জীৱিত হৈ নাথাকিব। এইয়া সকলো হৈছে সাক্ষাৎকাৰ। বাবাই ভিন্ন ভিন্ন ৰূপত সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। নাটকত সন্নিবিষ্ট আছে বাবেই আত্মা আহে, এই নাটকৰ ৰহস্যটো বুজি পাব লাগিব। নতুন কথা হয় নহয় জানো। সেয়েহে ক্লাচলৈ নিয়মিত আহিব লাগিব। তোমালোকে জানা বহুত ভাল ভাল মানুহে দুবাৰ স্নান কৰে সতেজ হৈ থাকিবৰ বাবে। এই জ্ঞানৰ স্নানো দুবাৰকৈ কৰিলেহে সতেজ হ'বা। দুবাৰ জ্ঞান স্নান কৰিলে বহুত লাভ হয়। নহ'লে অকাৰণতে নিজৰ ৰাজ অধিকাৰ হেৰুৱাবা। বাবাই পঞ্জিয়ন বহীৰ পৰাও বিচাৰ কৰে। সম্পূৰ্ণ সুখী ভাগ্যৱান কোন হয়? বেহদৰ পিতাৰ পৰা অজস্ৰ ধন ল'বলৈ যায়, স্বৰ্গৰ মালিক হয়। ডিঙি কাটি হ'লেও যাব। যদি ইমান খিনি নিশ্চয়তা নাথাকে তেন্তে উচ্চ পদো লাভ কৰিব নোৱাৰিব। দুবাৰ স্নান কৰিলে তোমালোক বহুত হৰ্ষিত হৈ থাকিবা। বাবাই কৈছে – মই মাৰ্গ দৰ্শক হৈ তোমালোক সন্তানসকলক লৈ যাবৰ বাবে আহিছো। কিমান পৰিভ্ৰমণ কৰাওঁ। তেওঁলোক উৰাজাহাজেৰে ওপৰলৈ যায়, তেওঁলোকৰ কিমান যে মহিমা কৰে। বাস্তৱত মহিমা তোমালোকৰহে হ'ব লাগে। তোমালোক বৈকুণ্ঠলৈ গৈ ঘূৰি পকি আহা। আটাইতকৈ আচৰিত কথা। বাবাই কয় যে মই সকলোতকৈ দূৰৰ বাসিন্দা, পৰৰ দেশলৈ আহিছো। পিছে ইয়াত সৰ্বব্যাপীৰতো কোনো কথাই নাই। তোমালোক হৈছা বৰ্তাবাহক বাৰ্তা দিওঁতা নহয় জানো। মই পঠিয়াই দিওঁ, এইটোও নাটকত সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। নাটক অনুসৰি প্ৰতি জনে নিজৰ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণৰ বাবে আহিব লাগিব। পিছত ময়ো আহো, আহি পঢ়াওঁ। এয়া হ'ল গীতা পাঠশালা। সেই সৎসঙ্গবোৰলৈ তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ গৈয়েই থাকা। এখন কাণেৰে শুনা, আনখনেৰে উলিয়াই দিয়া। লক্ষ্য উদ্দেশ্য একোৱেই নাথাকে। এতিয়াতো অন্তৰত আনন্দৰ গীত বাজি থাকে। ছাত্ৰ জীৱনত যিয়ে ভালকৈ পঢ়ে তেওঁলোক আনন্দত থাকে নহয় জানো। সন্তানসকলৰ সম্বন্ধৰো আনন্দ থাকিব। শিক্ষকো

সুখী হ'ব। এওঁ মাতা-পিতা, শিক্ষকো হয় গতিকে সুখী হয়। সন্তানসকলৰ দায়িত্ব হ'ল অধ্যয়ন কৰা। এতিয়া পিতা সন্মুখলৈ আহিছে যেতিয়া এজন পিতাৰ পৰাই শুনা। তোমালোক আধকল্প বহুত হাবাথুৰি খালা। এতিয়া হাবাথুৰি খোৱাটো বন্ধ কৰা, কিন্তু সেইটোও তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় থাকিব।

মনুষ্যই কয় যে কলিযুগৰ বহু বছৰ বাকী আছে। তোমালোকে তেওঁলোকক ক'লে তেওঁলোকে এইবোৰ কল্পনা বুলি ক'ব। যাদু হয়। অবলা সকলে তাতেই বহি যাব। বাবাই নিজৰ ফালে টানে, মায়াবী পুৰুষে পুনৰ নিজৰ ফালে টানে। মাজতে ওলমি থাকে। বাবাই বুজায় – সন্তানসকল, যেতিয়ালৈকে দুবাৰ স্নান নকৰা তেতিয়ালৈকে কোনো লাভ নহ'ব। চোৱা কোনো সময়ত মুৰুলীৰ এনেকুৱা পইণ্ট ওলায় যাৰ দ্বাৰা এনেকৈ কাড় লাগিব যে তোমালোকৰ সংশয় নাইকিয়া হৈ যাব, আন কোনো সংসংগলৈ যোৱাত কেতিয়াও বাধা নিদিয়। ইয়ালৈ আহিবৰ বাবে বাধা দিয়ে কিয়নো ইয়াত পৱিত্ৰ হোৱাটো হৈছে মূখ্য কথা। স্ত্ৰী-স্বামী দুয়োজনেই পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। ইয়াতটো স্ত্ৰী স্বামীৰ মৃত্যুৰ পাছত সতী হৈ যায় যাতে স্বামীলোকত যাব পাৰে। স্বামী নৰকত থাকে বাবে স্ত্ৰীও নৰকলৈ গুছি যায়। এতিয়া তোমালোক দুয়ো (স্বামী-স্ত্ৰী) স্বৰ্গলৈ যাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। অবলাৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হয়। কন্যাসকলে কয় আমি বিয়া নকৰো, তেওঁলোকে কয় বিয়া কৰিবই লাগিব। বাবাই কয় – কন্যাসকল, এই অস্তিম জন্মত বিয়া কৰালে মোহৰ জাল বাঢ়ি যাব। স্বামীৰ প্ৰতি মোহ, পিছত সন্তানৰ প্ৰতি মোহ। প্ৰেমিক স্বামী-গৃহ, শত্ৰুৰ ঘৰৰ প্ৰতি মোহ আজি সন্তান জন্ম হল উৎসৱ পালন কৰিব, কালিলৈ সন্তানৰ মৃত্যু হ'লে বিনাই-বিনাই কান্দিব। সত্যযুগততো তোমালোক বহুত সুখী হৈ থাকিব।

বাবাই বুজায় – সন্তানসকল, প্ৰতিখন ঘৰক স্বৰ্গ বনোৱা। চিত্ৰ ৰাখি দিয়া। যিয়েই আহে, সুধিবা স্বৰ্গৰ মালিক হ'বানে? আহাঁ, আমি বুজাম? বাবাই বহুত ভাল ভাল শ্লোগান বনায়। দুবাৰ স্নান কৰিলে তোমালোক সুন্দৰ ফুল হৈ যাব। অপাৰ আনন্দ থাকিব। কোৱা যায় যে ঈশ্বৰৰ মহিমা সীমাহীন। তেন্তে তোমালোকৰ সুখৰ মহিমাও সীমাহীন হৈ যাব। গীতাৰ মহিমাও সীমাহীন। তোমালোকে ক'বা গীতাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছো।

এজন পৰমাত্মাৰ বাহিৰে কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে জাগা প্ৰেয়সীসকল, এতিয়া সত্যযুগ সমাগত...। মই চাকি গছিয়ে তোমালোকৰ জ্যোতি জগাবলৈ আহিছোঁ। এই দাদাও (ব্ৰহ্মা বাবা) এতিয়া পুৰুষাৰ্থী। বাবাই তোমালোকক নতুন যুগৰ বাবে নতুন কাহিনী শুনাই আছে। কিমান সুন্দৰ গীত! এই পথটোৱেই নতুন। বাকী লোক সকলৰ মতে শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰাইহে ভগৱানক পাব পাৰি, আকৌ তেওঁলোকে কয় যে সকলোয়েই ঈশ্বৰ (সৰ্বব্যাপী), তেওঁৰেই মহিমা আছে। আমিতো পৃথিৱীলৈ আহিছো ৰং ধেমালী কৰিবলৈ, যি পোৱা খোৱা-পান কৰা আৰু আনন্দ কৰা আত্মাত একো দাগ নালাগে। নিজৰ নিকৃষ্ট তৃপ্তি পূৰণৰ বাবে আত্মা নিৰ্লেপ বুলি কৈ দিয়ে। এনে সংগত কেতিয়াও জড়িত নহ'ব। তোমালোক হ'লা হংস। বাবাই কৈছে তোমালোক সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। বিকাৰত যোৱাটো শাস্তি খোৱাৰ যোগ্য অপৰাধ হয়। লাগিলে মোৰ কথা এতিয়া নামানা, এতিয়া যদি পৱিত্ৰ নোহোৱা, সহযোগী নোহোৱা তেতিয়াহলে ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা বহুত শাস্তি খাব লাগিব। মনত ৰাখিবা, ভগৱানে নতুন সংসাৰ দেখুৱাইছে, তোমালোক নতুন সংসাৰৰ মালিক হবলৈ আহিছা, সেয়ে নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই সতীয়া নে নিজৰ সন্তান? শিৱ বাবা হ'ল দাদা (ককা), ব্ৰহ্মা হ'ল বাবা (দেউতা), আমি হ'লো নাতি নাতিনী। এইয়া হল ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল। দাদা(শিৱ বাবা)ক স্মৰণ নকৰিলে আশীৰ্বাদ কেনেকৈ ল'বা? সেইবাবে দাদা অৰ্থাৎ ককা শিৱ বাবাক নিশ্চয় মনত পেলাবই লাগিব। বাবাৰ অবিহনে দাদা কেনেকৈ হ'ব? ককা আছে সেয়েহে তোমালোক নাতি নাতিনী। মাজত বাবা আছে। নাতি নাতিনীৰ ককাৰ ওপৰত পুৰা অধিকাৰ থাকে, সেইবাবে কোৱা হয় তোমালোকে ককাৰ পৰা সম্পত্তি লৈয়েই ল'বা। আনন্দৰ কথা নহয় জানো?

আমি শিৱ ভগৱানৰ গীতাৰ দ্বাৰা ভাৰতৰ ভাগ্য হীৰাতুল্য বনাই আছে। এক গীতাই হীৰাতুল্য বনাই দিয়ে। বাকী সৰে কড়িতুল্য বনাই দিয়ে। ভাৰতৰ ভাগ্যত একদম গ্ৰহণ লাগি গৈছে। এতিয়া পুনৰ বাবাই ভাৰতৰ ভাগ্য জিলিকাই তুলিছে।

মানুহে গীতাৰ সৰু লকেট বনাইও পিন্ধে। কিন্তু তাৰ মহত্ব কি একোৱেই গম নাপায়। ইয়াত নিয়ম নীতিও বহুত কটা। পৱিত্ৰ ব্ৰাহ্মণ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। প্ৰবঞ্চেৰে মাম্মা-বাবা বুলি ক'ব নালাগে। সঁচা হ'লেহে নিচা বাঢ়িব। আধা ভাৰৰীয়া হ'লে একো নিচা নাথাকিব। ভগৱান ভাৰত বাবে মতলীয়া হৈছে যে মই ভাৰতক পুনৰ হীৰাৰ দৰে বনাম, তেন্তে বাবা ভাৰতৰ বাবে প্ৰেমিক নহ'ল জানো! ভাৰতক পুনৰ শ্ৰেষ্ঠ বনায়। প্ৰেমিকা প্ৰেমিকৰ বাবে মতলীয়া হয়েই, নহয় জানো! তেন্তে ভাৰতবাসীৰ বাবেও বাবা কিমান মতলীয়া হয়! কিমান দূৰৰ পৰা বাবা আহে আৰু কিমান নিৰহংকাৰী! ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বেহদৰ পিতাৰ পৰা অথাহ জ্ঞান ধন লাভৰ বাবে দুবাৰ জ্ঞান স্নান কৰিব লাগে। পঢ়াত নিয়মীয়া নিশ্চয় হ'ব লাগে।
- (2) সম্পূৰ্ণ সঁচা পৱিত্ৰ ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। বাবাৰ সহযোগী হ'ব লাগে। কুঅভিপ্ৰায় ৰাখোতা সকলৰ সংগত কেতিয়াও বান্ধ খাব নালাগে।

***বৰদান:- নিজৰ হৰ্ষিত চেহেৰাৰ দ্বাৰা প্ৰভু প্ৰিয় হওঁতা আনন্দৰ খাজনাৰে সম্পন্ন হোৱা।**

বাপদাদাই ব্ৰাহ্মণ জন্ম হওঁতেই সকলোকে আনন্দৰ বিশাল ভাণ্ডাৰ দিছে, এইয়া ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ উপহাৰ। বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ চেহেৰা সদায় হৰ্ষিত হৈ থকাতো বিচাৰে। সদায় হৰ্ষিত, হাঁহিমুখীয়া চেহেৰাই প্ৰভুৰ পচন্দ হয় আৰু সকলোৰেও পচন্দৰ হয়। সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবলৈ এইটো গীত গাই থাকা যে “যি পাব লগীয়া আছিল পাই গলো, বাকী পাবলৈ একো নাই”। উচ্ছ্বাসত কোৱা যে আমি আনন্দত নাথাকিলে তেন্তে আন কোন থাকিব?

***গ্লোগান:- নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী স্থিতিত স্থিত হৈ থাকি বিশ্বক আলোকিত কৰোঁতাজনেই চৈতন্য দীপক।**

!!ওম শান্তি!!
